

Hồi 36

Dấu Phấn Trên Tay Máu Trên Kiếm Bóng Người Trong Kiếm Hoa Trong Mây

Khi Sử Hồng Anh bước lên bậc cấp, chậm rãi tiến vào lễ đường, chung quanh lễ đài đã đông đảo chúng nhân.

Cả bốn người đều muốn Sử Hồng Anh hành thích Soái Mạnh Hùng, nhưng họ không có dịp tiếp cận Soái Mạnh Hùng, chỉ mở to mắt nhìn Sử Hồng Anh bước vào lễ đường.

Lịch Nam Tinh đã phát hiện ra Công Tôn Yển nhưng Công Tôn Yển không nhận ra chàng, trong lòng nàng rất lo lắng.

Nhưng người lo lắng nhất vẫn là Lịch Nam Tinh, chàng có lòng muốn chuộc tội, quyết ý hy sinh mình để cứu Sử Hồng Anh. Nhưng ở lễ đường bọn Đồng Thập Tam nương đã canh giữ, bên cạnh Sử Hồng Anh lại có Sử Bạch Đô, chàng không tìm thấy Kim Trục Lưu, biết có liều mạng cũng vô ích, chàng chột nghe Lý Đôn thì thầm bên tai: “Mạo muội ra tay chỉ đánh cỏ động rắn, hỏng việc lớn”. Thế rồi chàng cũng đành yên tâm chờ đợi.

Nàng đã gắn một cây độc châm trong chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa. Nàng biết thế nào Kim Trục Lưu cũng xuất hiện bảo vệ cho mình. Sử Hồng Anh bóp nhẹ. Tay Mẫu Đơn, Mẫu Đơn đã quyết chết cùng nàng, điều nàng lo lắng duy nhất là sẽ liên lụy cho nha đầu này. Nàng phát giác lòng bàn tay Mẫu Đơn toát mồ hôi lạnh. Khi Sử Hồng Anh bóp tay Mẫu Đơn, Mẫu Đơn như cảm thấy được truyền một nguồn sức mạnh vô hình khiến nàng trấn tĩnh trở lại.

Trong lễ đường nhạc đã tấu lên, hôn lễ sắp bắt đầu.

Lúc này không ai muốn xem kịch, ai nấy đều vươn cổ ra nhìn vào lễ đường. Tuy chỉ cách khoảng mười mấy bậc cấp, nhưng chẳng ai thấy chuyện gì đang xảy ra trong lễ đường. Lịch Nam Tinh nắm tay Lý Đôn, thì thầm hỏi: “Làm thế nào?”

Lý Đôn cũng chẳng nghĩ ra được điều gì, cười khổ sở: “Chỉ đành tùy cơ hành sự!”

Khi tiếng nhạc đang vang lên, chợt có ba người bước xuống sân khấu tòng, lúc này Hà Thái Phụng vẫn đang kể chuyện.

Một người là tổng quản An Đình Tuấn của phủ tướng quân, một người là Liên Thành Hổ, còn người kia là Hạ đại nương.

Ba người họ lẳng lặng bước tới, không ai để ý nhưng Lý Đôn đã nhận ra. Lý Đôn lo lắng, Liên Thành Hổ đã bị chàng thu phục, nhưng lúc này lại đi cùng An Đình Tuấn, Lý Đôn biết không xong, vội vàng cùng Lịch Nam Tinh đi sau lưng họ.

Ông chủ gánh hát thấy tổng quản tới, vội vàng bước tới chào hỏi. An Đình Tuấn dặn: “Cứ tiếp tục!”

Hà Thái Phượng miễn cưỡng hát xong hai đoạn, đang định đổi người thì An Đình Tuấn nói: “Cô nương này hát rất hay, ta muốn cô nương nể mặt hát thêm một đoạn Hồng phát dạ bồn!”

Hồng phát dạ bồn là đoạn mà Hà Thái Phượng đã hát ở Hồ Đại Minh. Nay An Đình Tuấn bảo nàng hát đoạn sách này, không cần nói cũng biết đó là ý của Liên Thành Hổ, y rõ ràng có ý thăm dò. Hà Thái Phượng biết bọn chúng chẳng có ý tốt lành gì, nhưng không thể không hát. Nàng thầm cắn răng rồi nghĩ bụng: “Mình phải bình tĩnh, bình tĩnh! Nhất định không được lộ sơ hở!”

An Đình Tuấn đảo cặp mắt nhìn dò xét, tựa như đang muốn tìm kiếm điều gì. Một hồi sau đưa mắt sang nhìn Liên Thành Hổ, cả hai đều gật đầu. Té ra Liên Thành Hổ tham sống sợ chết, bị An Đình Tuấn, Sử Bạch Đô bức cung, không những đã khai ra Lý Đôn và Lịch Nam Tinh mà còn kể lại chuyện đã phát hiện trên đường tới đây. An Đình Tuấn không bắt được hai người Lý, Lịch thì vẫn chưa chịu bỏ qua.

Hà Thái Phượng hát chưa xong thì An Đình Tuấn chợt quát: “Dừng!”

Ông chủ gánh hát thất kinh, lo lắng nói: “Ả hát không hay, có cần thay đổi...”

An Đình Tuấn cười hềnh hếch, nói: “Hay, hay lắm! Chính vì ả hát quá hay cho nên ta muốn bảo ả xuống lãnh thưởng?”

Hà Thái Phượng đặt lê hoa giãn xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc làm ra vẻ e thẹn nói: “Tiểu nữ tử hát không hay, đại nhân đã quá khen”. Lúc này nàng thấy Lý Đôn và Lịch Nam Tinh cùng chen tới bên sân khấu. Hà Thái Phượng vẫn ung dung kéo dài thời gian.

Còn An Đình Tuấn chắc mẩm Hà Thái Phượng không thể nào thoát khỏi nanh vuốt của mình nên cứ giở trò mèo vờn chuột, y lại cười bảo: “Ta là kẻ thô lỗ, không biết hay như thế nào, may mà ở đây có một người tri âm! Liên đại nhân, hay là ông hãy nói nàng đã hát hay ra sao để cho họ biết chúng ta thưởng phạt phân minh!”

Liên Thành Hổ cười ha hả: “Không ngờ ở đây mà còn nghe được Lê hoa đại cổ của Sơn Đông, đúng là diệu phẩm! Hà cô nương, cô trà trộn trong gánh hát Xuyên Tây chẳng

phải đã thiệt thòi cho bản thân lắm ư? Hì hì! Trước mặt chân nhân cần gì phải nói dối, hãy mau theo ta lãnh thưởng!”

Té ra Hà Thái Phượng đã giả giọng miền Xuyên Tây để biểu diễn, mọi người đều không nghe được. Nhưng Liên Thành Hổ lại buộc nàng phải hát bài Hồng phát dạ bôn, nàng tuy rất bình tĩnh nhưng cuối cùng cũng không khỏi để lộ sơ hở nên Liên Thành Hổ có thể biết được giọng nói của nàng.

An Đình Tuấn cười lạnh lùng: “Ông chủ, hình như gánh hát của ông còn một cô nương nữa, hì hì, đúng là cô nương này! Ông hãy bảo cô ta đi lãnh thưởng?” Rồi chỉ tay về phía Công Tôn Yến! An Đình Tuấn đã nhìn thấy cây nhuyễn kiếm Công Tôn Yến dắt trong người!

Công Tôn Yến không bình tĩnh như Hà Thái Phượng, nàng lập tức rút thanh kiếm nhảy xuống sân khấu! Hà Thái Phượng đành ra tay, cười lạnh: “Liên đại nhân, ông muốn lãnh thưởng, tôi sẽ giúp ông?” Rồi nàng vung tay, cây dùi gỗ trống bay về hướng Liên Thành Hổ. Đây là ám khí độc môn của nàng, bên ngoài cây dùi được sơn một lớp màu đen, trông giống như làm bằng gỗ nhưng thực ra làm bằng sắt.

Công Tôn Yến chùn chạm chân xuống đất Hạ đại nương cũng phóng ám khí ra, đó là ba trái độc tạt lê. Đây là loại ám khí rất nặng nề, Hạ đại nương thấy khinh công của nàng cao cường, nghĩ bụng bản lĩnh của nàng không tệ, chỉ e dùng những loại ám khí nhẹ như mai hoa châm sẽ bị chuồng phong của nàng quét rơi, nên mới dùng loại độc tạt lê nặng nề này! Cũng nghĩ bụng nàng đang ở trên không trung dù khinh công giỏi đến mức nào cũng không thể né tránh hoặc đánh rơi.

Tuy Hạ đại nương tính như thế nhưng không biết bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, khi trái độc tạt lê của mục bay lên sân khấu, sắp trúng vào mình Công Tôn Yến đột nhiên nghe có một tiếng quát lớn!

Sau tiếng quát ấy là một đạo bạch quang bay tới, chỉ thấy Lịch Nam Tinh cả người lẫn kiếm hóa thành một luồng cầu vồng lướt vụt tới, tiếng kim khí giao nhau nghe nhức cả tai. Ba trái độc tạt lê của Hạ đại nương đã bị cây huyền thiết kiếm của chàng chặt gãy thành sáu mảnh, bay ra xung quanh, khách khứa trong sân vội vàng né tránh!

Lịch Nam Tinh kéo tay Công Tôn Yến, hai người nhẹ nhàng hạ xuống đất. Công Tôn Yến vừa lo vừa mừng, kêu lên: “Lịch đại ca, là huynh đấy ư!” Nàng hầu như tưởng mình đang nằm chiêm bao.

Phía bên kia cây dùi của Hà Thái Phượng cũng bị An Đình Tuấn đánh rơi.

An Đình Tuấn cũng chẳng phải tay vừa. Vừa đánh rơi ám khí của Hà Thái Phượng lập tức phóng lên tóm lấy nàng. Chỉ nghe kinh phong vù vù, té ra đó chính là Đại lực ưng trao công!

Lý Đôn quát: “Nằm xuống!” An Đình Tuấn sắp chụp trúng vào mặt Hà Thái Phượng, chợt thấy gió lướt tới, mai hoa châm của Lý Đôn đã cắm vào hậu tâm của y! An Đình Tuấn biết cây độc châm này bắn vào ba đại huyết sau lưng của mình!

An Đình Tuấn vội vàng phóng người lên cao, ba mũi độc châm lướt qua bàn chân y.

An Đình Tuấn né được độc châm, cũng không bắt được Hà Thái Phượng. Kinh công của Hà Thái Phượng không tệ, nàng lập tức lướt qua một bên, rút kiếm đâm về phía Liên Thành Hổ.

Liên Thành Hổ đã trúng độc hai ngày, công lực chẳng còn, lòng lo sợ, thở dài: “Dù sao ta cũng chẳng muốn sống nữa, cứ giết ta đi!” Hà Thái Phượng chưa bao giờ giết ai cả, thấy kẻ địch không chống trả không thể nào xuống tay được. Đang lúc chần chừ An Đình Tuấn đã nhảy bổ tới vung đao chém về phía nàng.

Lý Đôn bước tới, vỗ nhẹ vào vai Liên Thành Hổ, cười lạnh: “Liên đại nhân, coi như ông không có lỗi với bằng hữu! Ông chỉ vì công danh phú quý, tôi cũng không thể đưa thuốc giải cho ông. Nhưng tôi cũng không giết ông, ông cũng nên ăn năn hối cải đi!”

Lý Đôn rút phất thanh kiếm ra khỏi vỏ, hai vợ chồng liên thủ cùng chống địch. Liên Thành Hổ nấp qua một bên, trong lòng vừa hổ thẹn vừa hối hận. Hạ đại nương quát: “Hay lắm, tên tiểu tử họ Lịch kia, nếu người chưa chết, lão nương sẽ giúp cho người, để các người làm đôi uyên ương đồng mệnh?”

Lịch Nam Tinh nói: “Cẩn thận, trên móng tay mù yêu phụ có độc!” Ngay lúc đó Hạ đại nương đã chụp tới bối tâm của Công Tôn Yến, Công Tôn Yến lướt người tránh qua một bên. Lịch Nam Tinh giận dữ quát: “Hôm nay ta phải chặt đứt độc thảo của người!” Rồi chàng lùi ra sau ba bước, múa tít thanh huyền thiết bảo kiếm. Hạ đại nương đã biết sự lợi hại của bảo kiếm, nào dám tấn công về phía chàng!

Bọn vệ sĩ mặc thường phục lẫn trong khách khứa đều rút ra binh khí phóng tới, Công Tôn Yến cười lạnh: “Cho các người biết sự lợi hại của bốn cô nương!” Rồi đột nhiên chỉ thấy ánh hàn quang loang loáng, tà áo phấp phới, Công Tôn Yến đã thi triển thân pháp độc môn, lúc này nàng trông giống như bướm bướm xuyên hoa, chuồn chuồn giỡn nước, thanh trường kiếm cứ đâm trái chọc phải, chỉ nghe tiếng leng keng vang lên không ngớt bên tai, rồi sau đó là tiếng kêu thảm thiết, trong chớp mắt binh khí của bọn vệ sĩ đã rơi xuống đất! Kiếm chiêu của Công Tôn Yến nhanh như điện chớp, mỗi chiêu

đều đâm vào mạch môn của đối thủ. Bọn vệ sĩ chỉ thấy trước mắt ánh hàn quang lóe lên, cổ tay đã trúng kiếm, chẳng có kẻ nào chống đỡ nổi.

Công Tôn Yến hớn hở quát: “Mụ yêu bà, hãy ném thử một kiếm của ta!” Rồi cây thanh cương kiếm vung lên đâm soạt về phía Hạ đại nương. Chợt nghe tiếng kinh phong nổi lên, một đại hán chợt nhảy bổ ra từ trong đám đông, chen vào giữa Công Tôn Yến và Hạ đại nương, trở tay lại tóm về phía cây trường kiếm của nàng. Người này chính là Trịnh Hùng Đồ, vốn đã đi theo đại nội tổng quản Tát Phúc Đỉnh. Cổ tay của Trịnh Hùng Đồ cũng trúng một kiếm nhưng không trúng vào mạch môn, y lại luyện công phu Thiết sa chuồng, tuy bị mũi kiếm vạch rách da nhưng cũng đã giật được thanh kiếm của Công Tôn Yến.

Hai tên vệ sĩ thấy thế múa kiếm xông lên. Hai người này cũng coi như là cao thủ kiếm thuật trong phủ tướng quân. Hai người này tấn công từ phía hai bên. Lịch Nam Tinh thấy thế thì kinh hoảng, không khỏi kêu lên “ối chao” nhưng chàng đã bị Hạ đại nương giữ chân cho nên không thể xông qua.

Công Tôn Yến cười rằng: “Không sao, để bọn chúng thấy công phu đoạt kiếm của tôi!” Hai tên vệ sĩ đang đâm kiếm tới đột nhiên thấy bàn tay nhẹ hẫng, hai thanh kiếm đồng thời vượt khỏi tay. Thủ pháp đoạt kiếm của Công Tôn Yến còn nhanh nhẹn hơn cả công phu đoạt kiếm của Trịnh Hùng Đồ!

Công Tôn Yến giật được hai thanh kiếm, cười lớn: “Lấy một đổi hai coi như ta đã lợi!” Nói chưa dứt đã xông tới chặn đường của Trịnh Hùng Đồ.

Trịnh Hùng Đồ quát: “Buông kiếm!” Rồi lại dùng công phu Thiết sa chuồng giật chuôi kiếm của nàng, cây kiếm trên tay phải của Công Tôn Yến đâm ngược lại nhanh như điện chớp, phía sau vang lên hai tiếng “ối chao”, hai tên vệ sĩ đã trúng kiếm ngã xuống, đó là đòn khoái kiếm thanh đông kích tây, các hảo thủ kiếm thuật đứng trong sân đều không biết nàng đã đâm ra như thế nào!

Trịnh Hùng Đồ không giật được kiếm của Công Tôn Yến, hai tên vệ sĩ đã ngã xuống đất. Y chợt lạnh mình, lúc này mới biết kiếm pháp của Công Tôn Yến không như y tưởng tượng, thế là không dám khinh địch nữa. Công Tôn Yến cười lạnh: “Bây giờ đến lượt ngươi, có bản lĩnh thì hãy giật kiếm nữa!” Rồi nàng hơi lắc người, còn Trịnh Hùng Đồ thì nhìn chằm chằm vào mũi kiếm, y định phát ra một đòn Thiết sa chuồng nữa thì đột nhiên thấy vai đau nhói, té ra đã trúng một kiếm của Công Tôn Yến!

Số là không phải Công Tôn Yến thua Trịnh Hùng Đồ, chỉ vì lúc này nàng không muốn giết người cho nên chỉ đâm kiếm vào cổ tay của đối phương mà không biết bản

lĩnh của Trịnh Hùng Đồ hơn hẳn bọn vệ sĩ cho nên đã tính toán sai lầm, vì thế mới bị Trịnh Hùng Đồ giật kiếm.

Nay nàng đã chuẩn bị, ra tay vừa chính xác vừa nhanh thì Trịnh Hùng Đồ làm sao có thể giật được kiếm của nàng?

Trịnh Hùng Đồ đã trúng kiếm ở trên vai, cả giận quát lớn: “Nha đầu, ta liều với người!” Trịnh Hùng Đồ ý y mình có công phu Thiết sa chưởng, cho nên dù có bị trúng một kiếm nữa cũng phải giết chết nàng. Nào ngờ thân pháp của Công Tôn Yến kỳ quặc vô cùng, hai chưởng của Trịnh Hùng Đồ đánh xuống đột nhiên nàng xoay người ra phía sau của y. Trịnh Hùng Đồ chưa bao giờ thấy lối đánh kỳ quặc như thế này, y đang phân tâm, hai chưởng tuy vẫn tấn công mãnh liệt nhưng tốc độ đã hơi chậm lại. Chỉ chậm trong khoảnh khắc đột nhiên nghe Công Tôn Yến quát: “Trúng chiêu!” Hai kiếm đâm trở ngược lại nhanh đến mức khó hình dung, hai tiếng soạt soạt vang lên, tiếp theo là một tiếng keng, lòng bàn tay trái của Trịnh Hùng Đồ đã bị kiếm đâm xuyên qua, rồi lòng bàn tay phải thì bị rạch một chữ thập, vì chưởng lực của y hơi mạnh cho nên cũng đánh rơi được kiếm.

Nhưng Công Tôn Yến chẳng qua chỉ mất một thanh kiếm, còn hai bàn tay Trịnh Hùng Đồ đã bị thương, vết thương này còn nặng hơn cả vết thương trên vai. Trịnh Hùng Đồ không nén đau được, gầm một tiếng nhảy vọt ra sau ba bước rồi ngã xuống.

Hạ đại nương ở phía sau lưng y, lúc này bị y va vào Hạ đại nương không biết là địch hay bạn, chợt cảm thấy có người nhảy bổ tới sau lưng trở tay lại đẩy mạnh một cái, quát: “Đi!” Trịnh Hùng Đồ bị đẩy ra đến hơn một trượng.

Công Tôn Yến nhảy bổ tới như hình với bóng, lại đâm soạt thêm một kiếm nữa. Trịnh Hùng Đồ không mở chưởng ra được, hai tay nắm thành quyền đâm xuống nhưng trên người lại trúng thêm một kiếm.

Trịnh Hùng Đồ vốn muốn liều với Công Tôn Yến, cho nên dù đã trúng một kiếm nhưng vẫn đâm quyền xuống. Công Tôn Yến thấy y hung hăng như thế trong bụng thầm thất kinh?

Nào ngờ quyền của Trịnh Hùng Đồ chưa đâm xuống người Công Tôn Yến hai tay đột nhiên sụt xuống. Công Tôn Yến tung ra một cú đá, thân hình cao lớn của Trịnh Hùng Đồ ngã ngửa ra phía sau, y chỉ rên lên một tiếng rồi đứt hơi. Nhưng Công Tôn Yến cũng ngạc nhiên thầm nhủ: “Nhát kiếm của mình không đâm vào chỗ chí mạng, sao y lại chết?”

Té ra y cũng bị Hạ đại nương chụp một cú. Móng tay của Hạ đại nương có độc, vừa vắn chụp vào vết thương trên vai của y, chất độc thấm vào máu, trong chớp mắt đã phát độc mà chết!

Khi cao thủ giao đấu với nhau kị nhất là phân tâm, khi đẩy Trịnh Hùng Đồ ra, Hạ đại nương hơi chậm tay lại, đã tạo cơ hội cho Lịch Nam Tinh phản công, Lịch Nam Tinh vỗ ra một chưởng đẩy Hạ đại nương ra rồi bồi thêm một nhát kiếm. Hạ đại nương chỉ nhờ độc trảo tấn công đối phương, nào có thể chịu nổi một đòn của huyền thiết bảo kiếm? Mụ ta đẩy hai chưởng ra, nhưng chưởng lực không đủ đánh lệch đầu kiếm, chỉ nghe soạt một tiếng, hai bàn tay của Hạ đại nương đều bị chặt đứt. Công Tôn Yến nhảy bổ tới bồi một kiếm, đâm vào xương tỳ bà của mụ ta.

Lịch Nam Tinh nói: “Mau giúp Lý đại ca!”

Công Tôn Yến trả lời: “Được!” Cũng trong lúc này, chợt nghe có một tiếng âm vang lên, tiếp theo là tiếng kêu thảm. Té ra Liên Thành Hồ thấy Hạ đại nương đã mất mạng, bất đồ chán nản, thảm nhủ: “Hạ đại nương đã chết, mình còn biết xin thuốc giải ở đâu? Lý Đôn tuy tha cho mình nhưng mình cũng không sống nổi, cần gì phải chịu khổ thêm mấy ngày?” Vì thế liền đâm đầu vào hòn non bộ tự sát!

Khách khứa trong sân có mấy lúc thấy cảnh ác đấu như thế này? Ai nấy đều trách cha mẹ chỉ xin cho mình một đôi chân, trong chớp mắt đã chạy sạch chẳng còn một mống. Có vài người nhát gan không chạy nổi, ngã xuống đất bất tỉnh.

Lúc này khách khứa đã chạy hết, Cao Đại Thành và Đỗ Đại Nghiệp vốn đã được Sử Bạch Đô mời tới, một người cầm lang nha bổng, một người múa hộ thủ câu nhảy tới chặn Lịch Nam Tinh và Công Tôn Yến.

Lịch Nam Tinh chém tới một kiếm, Cao Đại Thành giơ cây bổng lên đỡ, Cao Đại Thành y mình có sức lực trời cho, nào ngờ kiếm và bổng giao nhau chỉ nghe keng một tiếng, cây lang nha bổng đã bị huyền thiết kiếm chặt gãy. Còn Cao Đại Thành hổ khẩu chảy máu, y vội vàng né tránh nhưng vẫn giữ chặt cây lang nha bổng. Lịch Nam Tinh cũng cảm thấy hổ khẩu tê rần, chàng lách người phóng lướt về phía Cao Đại Thành.

Công Tôn Yến đâm tới một nhát kiếm, Cao Đại Thành cả giận quát: “Ả nha đầu dám bắt nạt ta!” Rồi y giơ ngang cây lang nha bổng chặn lại trước ngực, nào ngờ thanh trường kiếm chợt lệch sang một bên, đâm soạt vào tay trái của Cao Đại Thành.

Đỗ Đại Nghiệp múa đôi song câu đâm ra, song câu là loại binh khí khắc chế đao kiếm, Công Tôn Yến đâm gấp ra bảy kiếm, tuy mũi kiếm không bị y khóa lại nhưng cũng không phá nổi chiêu số của y.

Cao Đại Thành chỉ bị thương nhẹ, y càng nổi giận hơn, cây lang nha bổng múa tít kêu lên vù vù, nhanh đến nỗi gió mưa không lọt. Công Tôn Yến muốn đâm trúng y cũng không thể, hai người này võ công cao cường, khi liên thủ với nhau đã đẩy Công Tôn Yến từng bước thối lui. Công Tôn Yến không thể phát huy được uy lực kiếm pháp của mình nên dần dần núng thế.

Phía bên kia An Đình Tuấn bị vợ chồng Lý Đôn liên thủ tấn công. Lịch Nam Tinh phóng tới, lập tức đánh ra một chiêu Lực phách hoa sơn, An Đình Tuấn nghe luồng kinh phong quét tới thất kinh, thầm nhủ: “Tên tiểu tử thật ghê gớm, chỉ e mình không địch nổi y!” Rồi xoay người né tránh song kiếm của vợ chồng Lý Đôn, cây roi bảy đốt trong tay phát nhẹ, sử dụng tự quyết chữ “đới”, bạt huyền thiết kiếm sang một bên. Tuy thế cây roi bảy đốt của y cũng bị bảo kiếm gạt đứt một đốt.

Lịch Nam Tinh liên tục đánh ra ba nhát kiếm, cây roi của An Đình Tuấn lại bị chặt đứt thêm hai đốt nữa, roi bảy đốt giờ đây chỉ còn bốn đốt, An Đình Tuấn kêu lớn: “Người đâu!” Lúc này ở ngoài sân chỉ có những cao thủ thuộc hàng thứ nhì. Cao thủ thuộc hàng nhất lưu vẫn ở trong lễ đường.

Ngoài sân có chuyện lớn xảy ra nhưng người trong lễ đường không hề biết, cũng chẳng ai ra cứu viện. An Đình Tuấn rất ngạc nhiên, nên buộc phải kêu cứu.

Không ngờ lúc này trong lễ đường cũng nhốn nháo, có người cũng kêu: “Người đâu!” Có người từ lễ đường phóng ra, nhưng đó chỉ là đám khách khứa bỏ chạy. Té ra bên trong lễ đường cũng xảy ra chuyện, những chuyện này càng kinh người hơn!

Lại nói Sử Hồng Anh vịn Mẩu Đơn từ từ bước vào lễ đường. Nàng lén nhìn qua mảnh khăn che đầu, chỉ thấy cha con Văn Đạo Trang, Văn Thắng Trung và chú cháu Sa Thiên Phong, Sa Trọng Sơn cùng bọn Dương Hạo cũng đứng lố nhố trong số khách khứa. Lại thêm Sử Bạch Đô và ba hương chủ của Lục Hợp bang, có thể nói trong lễ đường lúc này toàn là cao thủ.

Sử Hồng Anh thấy thế trong lòng thâm thất kinh! Nàng không phải lo cho mình, bởi vì nàng đã có ý muốn liều mình. Nàng chỉ lo cho Kim Trục Lưu!

Nàng vẫn chưa thấy Kim Trục Lưu, nhưng vẫn tin chắc rằng chàng đã đến. Nhưng có quá nhiều cao thủ ở đây, Kim Trục Lưu trừ phi không lộ mặt, nếu không chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.

Nghĩ chưa dứt thì chỉ nghe “án lễ sinh” lên tiếng: “Tân nương lên đường, xin mời tân lang!”

Soái Mạnh Hùng hôn hử bước tới, trong tay cầm một cây quạt xếp. Theo phong tục lúc này, y phải dùng cây quạt xếp hất tấm khăn của tân nương ra rồi sau đó cùng tân nương bái đường.

Tân lang đã ra đón tân nương, Sử Bạch Đô có vai trò hộ tống tân nương cũng phải thối lui qua một bên. A hoàn theo Sử Hồng Anh xuất giá vẫn đứng phía sau lưng nàng.

Khi tân lang giơ cây quạt xếp ra, chợt nghe tân nương cười lạnh, tân lang kêu lên: “Nàng...” Rồi đột nhiên chỉ thấy tân nương tự ném khăn của mình, tay phải cầm một cây đoản kiếm sáng quắc tay trái nắm một ngọn roi dài. Ngọn roi thì quét ngang, đoản kiếm thì đâm thẳng vào ngực tân lang?

Số là Sử Hồng Anh đã cắm cây độc châm vào vai Soái Mạnh Hùng.

Soái Mạnh Hùng cũng không phải không phòng bị, nhưng Sử Hồng Anh giấu cây độc châm trong móng tay của mình khiến y không ngờ tới.

Còn ngọn roi và đoản kiếm giấu trên người Mẫu Đơn. Soái Mạnh Hùng, Sử Bạch Đô chỉ để ý đến Sử Hồng Anh chứ chẳng lưu tâm đến nha đầu của nàng. Mẫu Đơn đã dám đồng mưu với Sử Hồng Anh, không ngại hy sinh tính mạng của mình, bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được.

Sử Hồng Anh bắn ra cây độc châm, tiếp theo vung roi, rút kiếm, xuất chiêu, toàn bộ các động tác thực hiện liền một mạch, nhanh như điện chớp! Trong tiếng kêu kinh hoảng, chỉ thấy ánh hàn quang lóe lên, đoản kiếm của Sử Hồng Anh đã đâm vào trước ngực Soái Mạnh Hùng, dù xung quanh toàn là cao thủ nhưng cũng không thể cứu mạng được y!

Trong khoảnh khắc này, tim mọi người như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ai cũng tưởng rằng hoa đường sẽ nhuộm máu! Không ngờ chỉ nghe soạt một tiếng vang lên, Soái Mạnh Hùng nhảy vọt ra sau ba bước, tránh qua một bên, nhưng không ngã xuống, trên người cũng chẳng chảy máu!

Số là Soái Mạnh Hùng võ công cao cường, lại trải qua hàng trăm trận chiến, trong lúc nguy nan đã trúng độc châm nhưng không hề rối loạn. Y không kịp rút ra thanh kiếm mang theo bên mình, nhưng đã biết dùng cây quạt làm binh khí, y bật quạt ra, dùng công phu Nghị lực hóa kinh thượng thừa nhất dồn lên cây quạt, đoản kiếm của Sử Hồng Anh lướt qua, mũi kiếm lệch sang một bên. Mũi kiếm tuy đâm xuyên qua cây quạt nhưng không trúng vào người y được.

Sau tiếng kêu soạt ấy vang lên, chỉ nghe tiếng “ối chao” kêu lên liên tục. Té ra Sử Hồng Anh khi đâm kiếm về phía trước ngọn roi dài cũng đã quét ngang ra. Ngọn roi này

quét trúng khách đang đứng xem lễ, cuộn những người này đứng chặn giữa nàng với Soái Mạnh Hùng. Soái Mạnh Hùng may mắn thoát mạng, y cả giận đang định thi triển cầm nã thủ nhưng bị những người này che lại.

Những người đủ tư cách vào lễ đường xem lễ chỉ toàn là quý nhân, Soái Mạnh Hùng sợ ném chuột vỡ đồ cho nên vung hai chưởng ra tóm lấy hai người khách đẩy nhẹ sang một bên. Lúc này Sử Hồng Am đã liên tục quét ra ba roi, đã có mấy người khách ngã xuống đất.

Sử Bạch Đô vừa kinh vừa giận, quát: “Ả nha đầu khốn kiếp phản rồi! Người... người không muốn sống nữa!” Sử Hồng Anh cười lạnh: “Đúng thế, tôi đã phản rồi, tôi không muốn sống nữa, nhưng ít nhất cũng có một người cùng chết với tôi, đó chính là Soái Mạnh Hùng!”

Soái Mạnh Hùng giả vờ bình tĩnh, buông giọng cười lớn: “Chỉ một mũi độc châm thì làm sao có thể lấy được mạng ta. Sử cô nương, cô hãy ném binh khí rồi mau mau chuộc lỗi với khách khứa, chúng ta còn có thể thương lượng được”. Lúc này Soái Mạnh Hùng đã biết Sử Hồng Anh quyết chẳng làm tân nương của mình nữa, nhưng y sợ làm quá Sử Hồng Anh sẽ ra tay đả thương khách khứa!

Soái Mạnh Hùng tưởng rằng nội công của mình thâm hậu, lúc đầu đúng là chẳng lo nghĩ gì, không ngờ cười chưa xong chợt thấy nửa bên người đã tê rần, lúc này mới biết độc châm chẳng phải tầm thường, y vội vàng vận công chống độc, không dám vọng động nữa.

Sử Bạch Đô giục: “Soái tướng quân hãy nghỉ ngơi chốc lát, để tôi trừng trị con tiện tì này!” Sử Hồng Anh múa roi không ngừng, quát: “Nếu huynh dám đến, không chỉ một người chết theo tôi!”

Sử Bạch Đô cười lạnh: “Công phu của ngươi là do ta dạy, ngươi dám hung hãn trước mặt ta?” Liền vỗ ra một đòn Phách không chưởng, quét ngọn roi của Sử Hồng Anh ra rồi phóng người lên.

Một tên phó quan của Soái Mạnh Hùng kêu lớn: “Sử bang chủ, dừng lỗ mãng!” Lúc này khách khứa đã chạy ra ngoài cửa, nhưng lúc này có mười mấy người bị Sử Hồng Anh đánh ngã vẫn nằm ngổn ngang ở dưới đất.

Trong lễ đường tuy có nhiều cao thủ nhưng nếu đánh nhau thì làm sao giữ được tính mạng của những người này?

Sử Bạch Đô nói: “Không sao?” Chỉ thấy y tiến về phía trước, hai cước tung ra liên tục, những người ở dưới đất đều bị y đá bay ra ngoài cửa. Nói ra cũng rất lạ, những người

này bị trúng một cước của y nhưng khi rơi xuống vẫn đứng vững cứ như được y dùng tay đỡ nhẹ lên rồi đặt xuống. Té ra Sử Bạch Đô dùng lực rất khéo léo, nên tung cước mà không hề làm ai bị thương. Ngọn roi của Sử Hồng Anh bị chưởng phong của y quét ra nên cũng khó thi triển.

Có vài người tuy không bị thương, rơi xuống ở trước cửa mà vẫn còn chưa biết chạy, chỉ dựa vào người khác. Phó quan lúc này vội vàng kêu vệ sĩ đỡ họ ra ngoài. Trong chớp mắt khách trong lễ đường đã chạy cả ra ngoài.

Mẫu Đơn vẫn còn đứng bên cạnh Sử Hồng Anh, Sử Bạch Đô quát lớn một tiếng, tung ra một cước đá về phía nàng, y hận nàng ta đồng mưu với Sử Hồng Anh nên quyết giết chết nàng.

Sử Hồng Anh hít một hơi, dồn hết khí lực toàn thân trở tay đánh lại một roi. Sử Bạch Đô vùng tay chụp lấy ngọn roi của nàng. Cú đá của y hơi chậm lại nhưng vẫn bay về phía Mẫu Đơn.

Tưởng rằng Mẫu Đơn khó giữ mạng, Sử Hồng Anh cũng không thoát khỏi ma trảo, nhưng trong lúc nguy cấp ấy chợt nghe một tiếng âm vang lên, té ra có người từ trên không trung nhảy xuống, người đó chẳng phải ai khác, chính là Kim Trục Lưu.

Té ra đêm qua sau khi Kim Trục Lưu lẻn vào thành, chàng đã âm thầm chui vào lễ đường, nấp sau tấm biển lớn ở trên.

Sử Bạch Đô tung cú đá ra, đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân chấn động, té ra Kim Trục Lưu đã phóng một đồng tiền vào lòng bàn chân của y. Sử Bạch Đô mang giày đế dày, lại đang dùng lực đá ra, đương nhiên một đồng tiền nhỏ bé không thể làm y bị thương. Dù Sử Bạch Đô lớn gan nhưng thấy Kim Trục Lưu bất ngờ xuất hiện cũng hoảng hồn. Lúc này đã bị đánh lén, y không biết Kim Trục Lưu còn có trò gì lợi hại nữa cho nên đành co chân buông tay, né sang một bên.

Cái biển đề ba chữ “Tướng quân phủ” bị Kim Trục Lưu đánh một quyền vỡ nát, rơi từ trên không trung xuống, bọn vệ sĩ đứng ở ngoài cửa vội vàng né tránh. Có hai người khách chạy ở sau cùng bị gỗ rơi trúng đầu.

Kim Trục Lưu nhân lúc Sử Bạch Đô còn thất kinh, né sang một bên, chàng nhắc bổng Mẫu Đơn, ghé vào tai nàng giục: “Chạy mau!” Rồi vùng tay ném Mẫu Đơn ra ngoài cửa.

Sử Bạch Đô quát: “Hảo tiểu tử, ngươi cũng thật lớn gan!” Kim Trục Lưu cười ha hả: “Đa tạ đã quá khen, được, hãy xem thủ pháp của ta!” Cười chưa dứt thì hai bên đã lao

tối nhanh như điện chớp, dùng kiếm đối kiếm, dùng chưởng đối chưởng, trong chớp mắt đã đánh ra ba chiêu.

Kim Trục Lưu đánh hờ quyền trái rồi thúc chỏ ra, đột nhiên đâm ra một quyền, phát ngón trở nhô ra, gõ vào mang tai của Sử Bạch Đô. Chiêu này ta gọi Linh dương quái giác, vừa nhìn cứ tưởng quyết sẽ đâm vào quai hàm, xương mềm ở mang tai rất yếu ớt, nếu bị đâm trúng không chết cũng tàn phế.

Sử Bạch Đô trả lại một chiêu Thiên vương thác tháp, tay phải co lại, mu bàn tay phát ra ngoài để thi triển một đòn cầm nã thủ.

Sử Bạch Đô dùng công làm thủ, hóa giải rất hợp lý mà lại hiểm hóc. Không ngờ đó chỉ là hư chiêu của Kim Trục Lưu, Sử Bạch Đô chụp hụt chỉ nghe “ối chao” một tiếng, bên cạnh có người lão đảo chạy ra, người ấy há mồm phun ra một ngụm máu. Kim Trục Lưu cười lớn: “Sử bang chủ, người thấy thủ pháp nhỏ răng trong miệng hổ của ta như thế nào?” Rồi chàng vung tay, một luồng gió tanh lướt tới trước mặt Sử Bạch Đô, Sử Bạch Đô chỉ nghĩ đó là ám khí có độc, không dám tiếp lấy nên đành phát ống tay áo cuộn lấy, khi nhìn lại thì té ra đó là hai cái răng cửa dính đầy máu.

Người bị đánh gãy răng là Sa Thiên Phong, té ra Sa Thiên Phong thấy Kim Trục Lưu đấu với Sử Bạch Đô, Kim Trục Lưu hình như đang núng thế, y muốn kiếm lợi cho nên phóng lên đánh lén. Nào ngờ Kim Trục Lưu giả vờ không biết, miệng vẫn nói với Sử Bạch Đô, chưởng và kiếm cũng đánh về phía Sử Bạch Đô, tuy Sa Thiên Phong len lén bước tới sau lưng chàng, chàng mới đột nhiên chuyển hư chiêu ra phía sau làm thực chiêu, tung một cú đâm làm gãy răng Sa Thiên Phong. Sa Thiên Phong tuy thua Kim Trục Lưu, nhưng không đến nỗi nhục nhã như thế này.

Văn Đạo Trang quát: “Kim Trục Lưu chớ làm dữ!” Rồi phóng người lên. Sử Hồng Anh quét ngọn roi cuộn về phía eo của Sa Thiên Phong, Sa Thiên Phong chưa đứng vững nào có thể né tránh được, chỉ cảm thấy be sườn tê rần, đã bị ngọn roi của Sử Hồng Anh cuộn lấy nhấc bổng lên.

Văn Đạo Trang đang chạy tới, Sử Hồng Anh vung ngọn roi ném Sa Thiên Phong về phía Văn Đạo Trang. Văn Đạo Trang đương nhiên không thể ra đòn, đành đưa hai tay đỡ lấy Sa Thiên Phong. Sa Thiên Phong liên tục bị nhục, tức giận đến nỗi kêu ầm lên.

Công lực của Sử Bạch Đô vốn hơn Kim Trục Lưu, nhưng y không khỏi thán thất kinh trước những chiêu số khó lường của Kim Trục Lưu. Kim Trục Lưu cười lớn: “Sử bang chủ, ông có muốn nếm thử thủ đoạn nhỏ răng trong miệng cọp của tôi không?” Sử Bạch Đô giận dữ quát: “Nhà người cũng dám bắt nạt ta?” Tuy y nói ngoài miệng như thế, nhưng trong bụng cũng hơi sợ Kim Trục Lưu lại có quái chiêu gì bốn cọt mình.

Lúc này Kim Trục Lưu đang rất bất lợi. Sử Bạch Đô đoán rằng chàng không thoát ra được, nên có ý trước tiên phòng bại rồi mới cầu thắng, Kim Trục Lưu chột lao tới nên y lách mình sang một bên. Nào ngờ đó lại là hư chiêu của chàng, trong chớp mắt, chỉ nghe Kim Trục Lưu hú dài, phóng vọt người lên rồi lướt về phía Soái Mạnh Hùng!

Soái Mạnh Hùng không ngờ Kim Trục Lưu lại nhanh như thế, trong lòng hết sức kinh hoàng. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Kim Trục Lưu trở tay lại tóm lấy mạch môn của y.

Soái Mạnh Hùng bị kẻ địch chụp lấy cổ tay, nhưng lập tức hạ thấp người xuống, dồn lực ra hai cánh tay, cổ tay trầm xuống rồi xoay người đẩy bật Kim Trục Lưu ra.

Kim Trục Lưu thầm kêu đáng tiếc, nếu chàng dùng cả kiếm lẫn chưởng đã sớm đâm chết Soái Mạnh Hùng. Chỉ vì chàng có ý bắt y làm con tin mà không ngờ rằng Soái Mạnh Hùng tuy đã trúng độc châm nhưng vẫn có thể vận dụng chân lực. Kim Trục Lưu không tóm được y là thời cơ đã mất.

Trong lúc này, hai bóng người lao về phía Kim Trục Lưu. Người bên trái là Dương Hạo, người bên phải là Văn Đạo Trang. Dương Hạo luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, người chưa tới thì chưởng đã phát, dù Kim Trục Lưu có Thần công hộ thể cũng không khỏi rùng mình.

Văn Đạo Trang vỗ ra một chiêu Hoàn thân đả hổ về phía sau lưng của Kim Trục Lưu.

Kim Trục Lưu chột phóng vọt người lên, Tam tượng thần công của Văn Đạo Trang và Tu la âm sát công của Dương Hạo tương đương với nhau, quyền phong và chưởng phong chạm vào nhau phát ra một tiếng kêu ầm, cả hai bên đều thối lui ba bước. Lúc này Kim Trục Lưu đã lướt qua đỉnh đầu Văn Đạo Trang.

Văn Đạo Trang tuy đánh lén không thành công nhưng cũng đã thực hiện xong kế vây Ngụy cứu Triệu. Cao thủ trong lễ đường đều lo cứu Soái Mạnh Hùng nên trong nhất thời không rảnh đối phó với Sử Hồng Anh.

Lúc này Sử Hồng Anh chỉ giao thủ với Sử Bạch Đô. Bản lĩnh của Sử Bạch Đô tuy hơn em gái của mình nhưng trong khoảnh khắc Kim Trục Lưu tấn công Soái Mạnh Hùng, y phân vân không biết chạy đến cứu viện hay bắt em gái mình trước! Sử Hồng Anh không đánh lại anh trai của mình, nhưng vẫn có thể chống đỡ được vài chiêu, Sử Bạch Đô hơi chần chừ thì Kim Trục Lưu đã phóng vọt về nhanh như điện chớp!

Soái Mạnh Hùng thoát khỏi cú chụp của Kim Trục Lưu cảm thấy toàn thân tê rần, rõ ràng độc khí đã dâng lên. Soái Mạnh Hùng thất kinh, lòng thầm nhủ: “ Phải tìm mau Hạ đại nương!” Y không biết rằng Hạ đại nương đã bị Lịch Nam Tinh giết chết.

Lúc này khách khứa đã chạy tứ tán, Soái Mạnh Hùng đang đứng ở ngoài cửa, không thấy Hạ đại nương vội vàng kêu lớn: “Hãy mau gọi đại nương trở về!”

Nói chưa dứt lời thì chỉ nghe soạt một tiếng, một trái cầu lửa phóng lên không trung, trong khoảnh khắc bốn phía đều có pháo hoa bắn lên trời tựa như trong đêm Nguyên Tiêu!

Bọn vệ sĩ trong sân kêu ầm lên: “Có gian tể, có gian tể!” Trong tiếng quát ầm ỹ, bọn chúng nghe tiếng pháo nổ đánh thành.

Pháo hoa rõ ràng là tín hiệu tiếp ứng. Không cần nói đã biết gian tể đã mai phục trong thành!

Số là trái cầu lửa lúc đầu là xà diệp tiễn của Hà Thái Phượng bắn ra, người của nghĩa quân trong thành vừa thấy xà diệp tiễn phóng pháo hoa theo, đó chính là tín hiệu trong ứng ngoại hợp mà họ ước hẹn từ trước.

Soái Mạnh Hùng không hổ là một đại tướng, lúc nguy mà không loạn, y một mặt kêu người ra lệnh cho quân trấn thủ phải bình tĩnh đối phó, một mặt điều động hảo thủ đến bắt bọn Lịch Nam Tinh.

Nhưng bản thân y cũng trúng độc châm cho nên không thể chỉ huy được. Lúc này y lo lắng ngoại địch nhưng càng muốn tìm thuốc giải hơn, vì thế không thềm để ý đến cuộc đấu trong lễ đường mà bỏ đi tìm Hạ đại nương.

Kim Trục Lưu cả mừng: “Lịch đại ca đang ở bên ngoài!” Rồi chàng múa kiếm nhanh như gió mở đường máu thoát ra.

Sử Bạch Đô không chống nổi đòn tấn công của chàng và Sử Hồng Anh nên đành nhường ra một lối.

Trong lễ đường cao thủ nhiều như mây, nhưng cao thủ thuộc hàng nhất đẳng chỉ có vài người, Dương Hạo và Văn Đạo Trang đánh nhăm nhau, lúc này đang vội vàng vận khí điều tức để tránh nội thương. Sa Thiên Phong tuy bị thương không nặng nhưng lúc này không dám tiến lên nữa. Những người khác như Đồng Thập Tam nương, Thanh Phù đạo nhân, Viên Hải hòa thượng, Cung Bình Dã, Văn Thắng Trung võ công tuy giỏi nhưng cũng coi như là cao thủ thuộc hàng số hai, những người này vốn sợ Kim Trục Lưu nên thấy chàng phóng ra thì không ai dám cản.

Kim Trục Lưu quát lớn một tiếng, vung kiếm đâm về phía Viên Hải. Viên Hải giơ ngang đao gạt ra, keng một tiếng, cây giới đao đã bị chặt gãy, Viên Hải hoảng sợ đến nỗi hồn bay phách tán vội vàng né qua một bên, va phải hai tên vệ sĩ.

Lúc này Kim Trục Lưu đuổi xong Viên Hải nhát kiếm thứ hai xoay đâm về phía Đồng Thập Tam nương, chàng cười lạnh lẽo: “Mụ thối tha, đêm qua ta đã tha mạng cho mụ, mụ còn dám quay lại, có muốn ta lột áo nữa không?”

Tính ra Đồng Thập Tam nương vẫn có thể chống được hai ba mươi chiêu, nhưng trong lúc này vừa lo lắng vừa hổ thẹn, nên chiêu thế hỗn loạn, Kim Trục Lưu hất ngọn roi dài của mụ ta ra, đánh tiếp một chiêu Kiếm trung hiệp chuồng!

Đồng Thập Tam nương vội vàng hụp người xuống, tuy nhanh nhưng không tránh được, chỉ nghe bộp một tiếng, té ra đã bị Kim Trục Lưu tát một bạt tai nổ đom đóm mắt!

Sử Hồng Anh múa ngọn roi, Văn Thắng Trung không biết nàng lợi hại nên chạy đến chặn, chưa kịp lướt tới thì đã trúng một roi vào người nên kêu lên oai oái. Thanh Phù đạo nhân múa kiếm đánh tới, Sử Hồng Anh cười lạnh: “Ta thấy người hãy trở về làm đạo sĩ đi thôi!” Thanh Phù đạo nhân làm điều ác chưa nhiều, cũng chẳng có xích mích gì với Sử Hồng Anh, thấy thế hạ giọng: “Đa tạ tiểu thư đã khuyên”. Rồi quả nhiên tránh ra.

Với kiếm pháp của Thanh Phù đạo nhân, Sử Hồng Anh chưa chắc thắng được y, nhưng không ngờ y không đánh mà lui, do đó Sử Hồng Anh dễ dàng xông qua. Sử Bạch Đô cả giận, hừ một tiếng rồi lướt người tới, tung một cú đá khiến Thanh Phù đạo nhân lộn nhào rồi chụp về phía hậu tâm của Sử Hồng Anh, miệng quát: “Bắt được con nha đầu này ta sẽ tính sổ với tên lỗ mũi trâu nhà người!”

Kim Trục Lưu trở tay thay Sử Hồng Anh tiếp một chiêu. Thanh Phù đạo nhân ngồi dậy, kêu: “Tôi là người ngoài mà không nỡ đả thương tiểu thư, bang chủ là đại ca mà lại lợi dụng em gái của mình cấu kết quyền quý, tôi thấy thật trái tai gai mắt, từ rày về sau đường ai nấy đi. Tôi sẽ ở Tam Thanh quán đợi bang chủ, chỉ e bang chủ không còn cơ hội tìm tôi tính sổ!”

Thanh Phù đạo nhân sở dĩ dứt khoát phản Sử Bạch Đô là vì bị y đá cho một cước nên không dần được cơn tức. Những điều quan trọng hơn là y đã thấy tình thế không xong, lúc này đã có thể nghe thấy tiếng gào thét của thiên quân vạn mã ở ngoài thành. Xem ra nghĩa quân sắp phá thành xông vào, y sợ nghĩa quân vào thành, coi mình là kẻ cùng một giuộc với Sử Bạch Đô nên mới dám trở mặt Sử Bạch Đô, lấy lòng Sử Hồng Anh.

Lúc này trong ngoài đều hỗn chiến, vệ sĩ của phủ tướng quân đang bận rộn đối phó với kẻ địch, không ai biết Thanh Phù đạo nhân. Nhưng Thanh Phù đạo nhân cũng không dám tấn công Sử Bạch Đô, y chỉ len lén chuồn ra!

Sử Bạch Đô bị Kim Trục Lưu đánh một chưởng cả giận quát: “Dù cho Tây Xương có bị các người lấy lại, ta cũng phải lấy tính mạng của người!” Văn Đạo Trang lớn giọng: “Đúng thế, dù thế nào đi nữa cũng không thể tha cho bọn chúng! Trung nhi, theo ta!”

Văn Đạo Trang công lực thâm hậu, lúc này đã điều tức xong cho nên tiến tới, hai chưởng múa tít, chưởng trái đánh Kim Trục Lưu, chưởng phải đánh Sử Hồng Anh. Y hận Sử Hồng Anh đã đánh con trai mình một roi cho nên có mười thành công lực thì bảy thành đánh Sử Hồng Anh. Sử Bạch Đô nghĩ thầm: “Người biết Kim Trục Lưu lợi hại mà lại cứ để ta đối phó với y”. Rõ ràng y hơi áy náy khi hạ độc thủ với em gái của mình cho nên thà cứ để người khác giết nàng. Vì thế Sử Bạch Đô cũng chẳng giận Văn Đạo Trang, lập tức múa kiếm vận chưởng đánh Kim Trục Lưu.

Dương Hạo đã điều tức xong cho nên cũng lao tới. Hai người Kim, Sử giờ đây muốn chạy cũng đã khó

Chính là:

Trời long đất lở thích khách tới,

Đao quang kiếm ảnh náo hoa đường.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -